

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. VValbvrge Virginis ex ea quæ est apud Surium, optima fide.
Claruit circa annum Domini 750.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

sanguine non cruentaueris, præclarâ de hostibus victoriam obtinebis: Sin spreto hoc meo cõsilio eos occideris, tu similiter inimicorũ tuorum cõfossus gladio, cum vxore & liberis turpiter occumbes. Quod ille cõsiliũ reiiciens, Sigismũdum vna cum coniuge & filijs, in villa cui Calpina nomen est, capite cæsũ in puteum proijci iussit: de quo postmodum sublatus, atque ad basilicam sanctorum Agaunensium deuectus, digno cum honore sepultus est. Nec ea res impunẽ cecidit Clodomiro, vtpotẽ qui Godomari Sigismundi fratris gladio interfectus, eundem vitæ exitum, iuxta Auiti Nutiacensis Abbatis vaticiniũ consecutus est. Porrò Sigismundus qui assiduo lachrymarum imbre paricidij crimen in vita delere conatus fuerat, sanctorum consortio post mortem dignus habitus est. Quod crebra eius miracula præclarẽ testantur. Febricitantes quique, si salutare fideliter sacrificium obtulerint, continuò ab infirmitatis suæ liberantur incommodo. Carolus Quartus Imperator amans patriæ, S. Sigismundi reliquias, Pragã multis prodigijs inclytas transuexit.

Sigismũdus capite plectitur, & in puteum cum coniuge & liberis demergitur.

Miracula post obitum eius.

Reliquiæ eius Pragã translataz.

VITA S. VVALBURGAE VIRGINIS
 ex ea qua est apud Surium, optima fide. Glaruit
 circa annum Domini 750.

C. Baron. in not. ad Mar. Rom. & 10. 9. Annal.

Quo tempore Anglorum gens, Gregorij Põtificis Maximi studio & opera ad Christi fidem traducta fuit, multi eorum virtutis amore ducti in Franciæ regnum peruenerunt. In quibus VVilliboldus & VVinniboldus cum sorore sua Deo & hominibus charissima VValburga, cũ in has regiões venissent, VVilliboldus a S. Bonifacio, Primo Moguntinæ Sedis Antistite, Eyfse

1. Maij.

VVinniboldus & VVilliboldus fratres S. VValburgæ.

Eystetēsis Episcopus ordinatus est. VViniboldus autem totus Christi amore inflammatus, locum quem Heydenheim vocant, sibi incolendū cōspicit; vbi monasticæ vitæ professionem, ad supremum vitæ diem strenuè admodum profectus est, multosque suis exemplis ad benè viuendū ducendum perduxit.

VViniboldo autem è viuis sublato, foemina sexus decus & ornàmentum VValburga, omnibus se virtutis præbuit exemplum. Erat enim virginum monasterij Heydenheimensis Præbendæ sodalitiū & mater familiæ egregia, quæ mente cælo intenta, precibus quicquid petisset à Deo impetrabat. Accidit aliquando ut ratiōni hora vespertina ab ecclesia, Gunmeræ castos lumen præbere nollet. Qua nihil moram iuria, cum cæteris virginibus in communi orationis loco se recipit, & ecce tanta illic repente luminis claritas effulsit, ut omnes stupore prope modum oppressæ ad VValburgam accurrerent, & immensū lumē exultantibus animis ei indicaret. Illa autem subortis lachrymis, manus oculisque ad cælum tollens: Tibi, inquit, gratias Domine Iesu Christe maximas, quòd me ad recitandas ancillarum tuarum mentes, hac luce indignam consolari volueris.

Cum ex recenti fratris sui VViniboldi morte immodico correptâ dolore, ad animum à dolore leuandum monasterio egressa esset, venit ad aedes hominis cuiusdam opulenti, tanquam peregrinam & ignotam eam respiciens, a cubibus suis discerpendam metuebat. Illa vero nihil canum sæuitia perterrita, VValburgam se esse declarauit, ac domus limina subiēs, petijt noctis quietem in eo cubiculo exigere, in quo filia eius

VValburga
præfecta monasterio.

Lumen cælestis
cubiculo
immisissum.

mortis circumuenta doloribus grauissimè decumbibat. Tùm illis præ nimio dolore eiulantibus, in cubiculum virgo VValburga ingressa est, nocteque illa pro salute puellæ Dominum deprecans, altera luce eam parentibus sanam exhibuit; qui sanè pro tanto miraculo immensas Deo gratias agentes, munera virgini obtulere plurima, quæ illa recipere noluit, sed vni Christo placere desiderans, ad suum regressa monasterium, tanto arctiori se vitæ tradidit, quanto cumulatorem in se Dei gratiam sensit. Tandem multis ornata virtutibus, victrix ex hac vita decessit, sepulta honorificentissimè in monasterio suo.

Porro Olgarius qui Eystetensem Sedem defuncto Villiboldo tunc administrabat, visione minimè dubia admonitus, ad Eystetense monasterium illud trāsulit. Anno autem salutis 893 Arnulpho regni gubernacula tractante, apertum est sepulcrum virginis, in quod per Olgarum Antistitem repositum fuerat. Ibi verò contigit tunc miraculum haud vulgari admiratione dignum, & euidentissimis multorum testimonijs comprobatum. Erat puella quædam Friderada nomine quæ hero suo Ederanno & coniugi illius sedulo famulabatur. Hæc subitò morbo quodam correpta, intolerabili dolorum cruciatu agitabatur. Cumque ab immensa doloris vi nonnihil respirare cœpisset, tanta eam ingluuies inuasit, vt nulla posset ciborum copia fames eius expleri. Neque interim pedibus insistere valebat, prorsus vt suis ipsa parentibus perpetuam lugendi materiam præberet. Tandem cum indies maior famis rabies eam infestaret, vltima desperatione adacta, ad ædem S. VValburgæ delata est vbi triduanas multa instantia preces offerens,

Puellam à morte liberat.

Ad sepulchrum eius morbida sanatur.

E e

noa

Nota rem
miram.

non sine magno parentum gaudio pedum beneficium recepit. Quo audito herus & hera cogit ed aduolantes, perpetuam eam VValburgam seruituti addicunt: Abbatissa munere tum illic frangebatur Hubila, quae eam admittere nolens, paucis post diebus sanam eam dominis suis remissam in domum reuersa, confestim extinctus iam morbus redijt, tantaque infestatione eam coersit, ut rursus monasterium petere cogere. ecce optata sanitas iterum restituta est, sed in hausta edendi libido mansit. Itaque multo ea causa affecta pudore, eius monasterij procurator Thieltilda morbum suum aperuit, quae viciniorius dolens, fragmen benedicti panis à sacerdote quodam, qui Mundus dicebatur, obtinuit. Postquam gustato, ita sensim illa ingluuiet euacuat, ut in medio ferè anno, non nisi parum admodum cibum edere & lactis bibere potuerit. Deinde vis quaedam omnem appetendi vis in ea extincta est, ut quid alimenti sumere veller, mox rursus eueiret. Stupebant cuncti, & merito fraudem aliquam subesse suspicabantur, prorsus ut vel inuita communi hominum more vesci cogere. Tum illa non alios omnes prae se contemnere, aliquid vitioris siceram sumpsit. Sed mox per nares & oculos tanta vi reiecit, ut oculorum lumine priuaretur. Ea re ad Episcopum delata, ipse vnà cum reliquis, versutissimi demonis fraude eam delusam esse, & clam ei soli manenti, qualicumque arte aliquod alimenti subministrari dixit. Unde suis in consilium adhibitis, eam cuidam presbytero valde religiosio custodiendam tradidit, praecipiente ut diligentissime exploraret, num fraude aliquam alijs illuderet. Sed re ipsa compertum est nullam fraudem subesse, utpotè quae toto triennio cibus omnium

omnis potusque expers, iustum cum reliquis operis pensum persoluebat. Quoties autem caelesti pane se reficiebat, nisi statim somno indulfisset, vomitu cōstictabatur. Hæc aut̄ ideo hic adscribere volui, vt non dubitemus facillimum esse diuinæ Maieſtati, quod ingenij, nostri captum excedit.

Post hæc Erckenboldus Eystitenſis Episcopus, magno VValburgæ desiderio tactus, sacras eius reliquias effodi iussit; quæ nõ modò integræ, sed tenui quodã humore aspersæ videbantur: ex quibus incredibilis odoris suauitas fragrabat. Sublata autem sacrarum reliquiarum portiuncula quidam, quæ ad Monheymense monasterium deferrebat, puer epilepticus in via sanitatem consecutus est. Et alius item ab ipso ortu contractus, in somnis à VValburga templum adire iussus, statim membris omnibus ità solidatus est, vt tota reliqua vita robustus & incolumis in eadem ecclesia Deo seruiert.

Accidit sanè nuper res stupenda, & quæ, nisi multorum testimonijs fulciretur, apud paucos fidem inueniat. Cùm plurimi ad S. VValburgæ basilicam confluerent, quidam inter alios habitus peregrino in vota precesque incubuit, tanta cum animi attentione ac præseuerãtia, vt cuncti in eius admirationem raperentur. Is verò rem sanè admirandam, & quæ ad gloriam virginis haud parum facit, enarrabat. Anno namque superiori quo dira fames multis mortalibus necem adferrebat, cùm duo extrema inopia vexati, vitandæ eius causâ peregrè profecti essent, tertius se comitem eis adiungere voluit. Illis autem interrogantibus quò iter intenderet, respondit se religionis ergò ad S. VValburgam proficisci. Tum

Ee 2

illi:

Fragrant o-
dore opti-
mo VValbur-
gæ reliquiarum

illi: & nos, inquit, ut concepta pietatis vota ei de virgini persoluamus, eò gressus dirigimus. Itaque ut iucundiùs & minori cum periculo institutum iter peragerent, eiusdem itineris locum admiserunt. Interea urgente fame, ut confecta ieiunijs membra reficerent, pariter confecerunt: expletoque cibo & portione ventre, omnes se sopori tradiderunt. Tum duo illi cum tempus altissimo sopore oppressum cernerent, ex insidijs surrexerunt, hominemque innoxium crudelissimè iugularunt. Sed cum anxios eos haberet, quid de cadavere facerent, tandem alter in humeros suos sublato, in locum aliquem autum illud proijcere cogitabat. Ecce autem dum suis ex humeris illud deponere conatur, sensim protinùs circumplicatis brachijs tam tenaciter sibi adhærere, ut nulla id vi à se auellere posset. Quid faciat tunc miser homicida, cum suum facinus celare non posset. Fit ei hinc miserè vnganti quidam amicus obuius: qui conspecto cadavere, cum admiratione vnde id esset sciscitabatur. Ille autem tanquàm amico fidens rem totam, ut se habebat narrabat, orans ut suæ calamitatis misereri velit. Non cunctatur ille, districteque ense, brachia cadaveris hominem artius complectentia etiam articulatim dissecare nititur, ut tanta ignominia amicum liberet. Ibi tum nouum licuit, planeque stupendum videre miraculum. Nam simulatque manu sua cadaueris lacertos attigit, eos præcidere volens, etiam ipsè cadaueri atque homini tenacissimè adiuctus est, ita ut se ab illis abstrahere nõ posset. Mox igitur poenitentia ductus, & luctu ob admissa peccata deformatus, precibus se ad Dominum conuertit, ut vel S. VValburgæ virginis intercessione sua miseretur.

Stupendum
sanè mira-
culum.

Nota rē ad-
mirandam.

miseretur. Cumque instantius VValburgæ patronum imploraret, illo horribili nexu absolutus est, ita ut liberam, quod vellet, abeundi facultatem haberet. Nec tamen deserebat miserum illum, sed ad Rheni usque littus eum comitabatur. Quod ut ventum est, alter ille & opere & dedecore grauat⁹, simul cum cadauere in Rhenum se precipitem dedit. At verò Rhenus immanem homicidium non sustinens, quamprimùm hominem scelestum cum cadauere in littus euomuit. Qua re non mediocriter terre factus alter, de sua quidem ereptione gratulans, ob illius verò calamitatem illachrymās, ab eo recessit, & ad S. VValburgæ monasterium celeri cursu adueniēs, quid gestum esset omnibus enarravit. Porro infœlix ille homicida, sæpè quidem sacra VValburgæ limina petere tentauit, sed nunquam eius ecclesiæ fines attingere potuit, ut vel inde omnes perspicuè possent intelligere, quàm immani se scelere obstrinxisset, qui tā procul à S. VValburgæ ecclesiā arceretur. Viderunt hunc multi scœda exanimis corporis onustum sarcina, ut ambigi non possit verum esse, quod multorum testimonio confirmatum est.

Ea quæ hactenus commemorauimus miracula diuinitus perpetrata, post eleuationē corpuscule beatæ VValburgæ virginis, multa sanè admiratione & præconio digna sunt: at verò diuersis locis alijs, voto Francorum regno, quæ eius reliquis illustrantur, in dies plura celebrioraque fiunt præstante Domino nostro Iesu Christo, qui viuat & regnat in infinita secula. Amen.